

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy
ewentualnie odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w S.
z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt VI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w S.) na rzecz adwokata M. B. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 1140 (jeden tysiąc sto czterdzieści) zł, podwyższoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług;**
- 3. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2040 zł (dwa tysiące czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 18 grudnia 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 kwietnia 2015 r. w pkt II w ten sposób, że odstąpił od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanej, a w pozostałym zakresie oddalił apelację powoda od tego wyroku, którym oddalono powództwo M. K. skierowane przeciwko P. Spółce z o.o. w S. o przywrócenie do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy ewentualnie o odszkodowanie.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., a także art. 386 § 1 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji. Pełnomocnik reprezentujący powoda z urzędu w postępowaniu kasacyjnym wniósł nadto o zasądzenie kosztów tego zastępstwa procesowego, które nie zostały uiszczone nawet w części.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że „zaskarżone orzeczenie w sposób nie budzący wątpliwości narusza przepisy postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., ponieważ Sąd II instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez powoda w apelacji, a więc doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej Sądu II instancji”, a „Sąd Najwyższy w postanowieniu z 31.10.2005 r., IV CK 385/05 (niepublik.) przyjął, że brak merytorycznego stanowiska Sądu II Instancji w odniesieniu do większości zgłoszonych w apelacji zarzutów jest takim naruszeniem przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w tej sytuacji zaskarżone orzeczenie stwarza jedynie pozory przeprowadzenia kontroli instancyjnej przez Sąd Odwoławczy”, ani też stwierdzenie, że zaskarżone orzeczenie narusza także art. 386 § 1 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c.

Z takich zarzutów nie wynika nawet, jakie zarzuty apelacyjne miałyby pominąć Sąd odwoławczy, na czym polegało naruszenie art. 382 k.p.c., art. 386 § 1 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c., a tym bardziej, czy i jaki wpływ na rozstrzygnięcie miałyby ewentualne naruszenie tych przepisów i art. 378 § 1 k.p.c. Naruszenie przepisów

prawa procesowego tylko wówczas może zaś stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy wykazany zostanie jego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Przez taki wpływ należy rozumieć nie tylko, że dane uchybienia bezpośrednio lub pośrednio miały lub mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale i że były tego rodzaju lub wystąpiły w takim natężeniu, iż ukształtowały lub mogły ukształtować treść zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, niepublikowany), a takiego wywodu ewidentnie w treści wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania doszukać się nie można. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżący nie uzasadnił swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach należnych pełnomocnikom stron orzeczono: odnośnie do pełnomocnika powoda z urzędu (pkt 2 postanowienia) na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 5, § 15 ust. 1 pkt 1 i 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801), natomiast odnośnie do pełnomocnika strony pozwanej (pkt 3 postanowienia) na podstawie art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 w związku z art. 98 i 99 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5, § 9 ust. 1 pkt 1 i 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym przed 27 października 2016 r., uwzględniając że powód dochodził dwóch roszczeń, tj. przywrócenia do pracy i wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w kwocie 12.350 zł (k. 39).